

Panna Maria – královna růžence – nám letos o prázdninách v Medžugorje dala unikátní dar a velikou pomoc pro růst v duchovním životě. Máme od ní k dispozici „**desátek táborského světla**“ jako pomoc pro přípravu na **svátost smíření**. Tento desátek nám pomůže vidět své srdce před Pánem v pravdě a jasně takové, jaké je. Tak potom i lépe vyznáme ve zpovědi hříchy, uvidíme, jaké chyby a slabosti nás svazují, účinek jeho odpuštění bude o to hlubší a naše svoboda pevnější.

Víme, že zpytovat svědomí – tj. hledět do vlastního srdce, nakolik v něm může dýchat Pán – mohu jen ve spojení s Bohem, s tím, který mne miluje za každých okolností. Zpytování bez milujícího Boha je jen smrtonosný chorobopis, který vždy dolomí nalomenou třtinu. Zpytování s Bohem je rozhovor, který mi ukazuje vše, co ještě není před jeho Tváří dokonalé, a také vše, čím Pán v mém srdci žije a co chce se mnou rozvinout. Jen v síle jeho lásky a důvěry mohu takto hledět na vlastní chyby, a tak je postupně odkládat. Když začneme pomalu chápat, že v bezmocnosti poslušnosti se moje srdce stává všemohoucí, pak pochopíme také, že v poslušnosti k Lásce je nejvyšší svoboda srdce. Toto všechno mohu svátostně ve vyznávání hříchu zakoušet, hříchy tak odkládat a soustředit se více na to, čím žije Pán, než na své vlastní chyby. Vždyť moje bolesti jsou jeho bolesti ve mně. Moje radosti jsou jeho radosti ve mně. Je to On, kdo mi dává trpělivost s vlastními chybami, sílu, správný úhel pohledu a správné světlo!

V souvislosti se zpovídáním je to přímo táborské světlo, které mi Pán posílá, když zkoumám obsah svého srdce v touze čistit stále stezky nitra pro Pána. A Panna Maria nám nyní dává desátek růžence jako přípravu na zpověď a slibuje, že při jeho modlitbě nás zalije zmíněné táborské světlo, které mi ukáže všechna zákoutí srdce, abych se viděl v pravdě a mohl se dobře vyznat Pánu. Tábořské světlo mi pomáhá vidět se skrz naskrz a zároveň mě již proměňuje. Toto tábořské světlo, které viděli nejbližší apoštolové, vyšlo z Ran Ježíše na kříži a od jeho zmrtvýchvstání stále plněji proudí do celého stvoření k pomoci. Celá země se od historického Zmrtvýchvstání zalévá stále více tábořským světlem (vítězným dobrem) – Bůh svému stvoření pomáhá. I z ran těch, kdo jsou Pánu blízko, vychází stejné tábořské světlo (duchovním způsobem), aby svítilo druhým na cestu. Pán nás svým tábořským světlem ozařuje a my se v něm můžeme vidět a odevzdávat (ve zpovědi) k propálení všechno to, co není ještě plně jeho Tváří a jeho Srdcem.

Jak se máme tento **desátek tábořského světla** k očištění srdce modlit? Třikrát nahlas nebo v srdci zvolme tajemství tohoto desátku: „**Ke cti Těla a Krve mého Pána Lásky!**“ A pak se pomodleme se **iox Zdravas**. Poté pohledme do svého

srdce a na svůj život a předkládáme Ježíši vše, co chceme ve výhni jeho lásky spálit. Zakusíme radost ze zpytování svědomí – radost z pravdy, která nás stále mohutněji osvobozuje, abychom byli lásce dokonale vydání.

S. Luisa Karczubová

* * *

Jsme služebníky, které náš Pán rád nazývá přáteli, když jednáme podle jeho Srdce. Každý z nás stojí v nějaké roli, na specifickém místě a v konkrétních podmínkách. Často máme dojem, že vykazovat Pánu hřivny, o kterých mluví, znamená být silný, úspěšný, plný optimismu, žít ve velikém pracovním nasazení, udělat co nejvíce, nejlépe být první, a tak vítězit. Jak může být překvapující, že náš Pán má jiná měřítká, podle kterých zkoumá srdce každého z nás. Pán Ježíš se dívá na naši lásku k bližním, milosrdenství k nim, ne na úspěch, ale na věrnost, vytrvalost a zápal srdce. Být radostí pro Pánovo Srdce znamená věrně pracovat na tom kousku jeho vinice, kam nás postavil On sám, přebývat v blízkosti jeho Srdce ve věrné modlitbě a oběti především za všechny kněze. Znamená to nechat růst v sobě dobro: zvláště trpělivost, pokoru, poslušnost a mírnost, doslova sálat dobrotu, abych se stále více stával nositelem pokoje, který sjednocuje. Důvěřujme Lásce nejvyšší! Ježíš nás neopustí! On je naše naděje a spása!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Skutky apoštolů nám přinášejí krásný obraz probuzení víry ve Vzkříšeného ve vyprávění o ochrnutém (*Sk 3,1–9*), kde dochází ke *střetu pohledů*. Chromý se na apoštoly dívá s žádostí o almužnu, avšak apoštolové, kteří se na něho upřeně zahledí, jej vyzvou, aby se na ně *podíval jinak a obdržel jiný dar: jméno, které je člověku spásou*: Ježíše. Apoštolové navázali vztah, neboť to je způsob, jakým se rád zjevuje Bůh: *vztahem*, vždycky v dialogu, vždycky zjeveními a inspirací srdce – takové jsou Boží vztahy k nám; skrze reálné setkání mezi lidmi, uskutečnitelné pouze v lásce. V tomto gestu spatřuje svatý Jan Zlatoústý „obraz zmrtvýchvstání“. Tady vystupuje portrét církve, která vidí toho, kdo je v nouzi, nezavírá oči, umí se podívat lidstvu do tváře a vytvářet smysluplné vztahy, mosty přátelství a solidarity namísto bariér. Ukazuje se tvář „církve bez hranic, která chce být matkou všech“ a dovede brát za ruku, doprovázet a pozvedat – nikoli odsuzovat. Ježíš vždycky podává ruku, vždycky se snaží pozvedat a uzdravovat, přičiňuje se, aby lidé byli šťastní a setkali se s Bohem. Tak jedná Ježíš s námi všemi. Mysleme na to, když se ocitneme v těžkých chvílích, ve chvílích hříchu, ve chvílích zármutku. Ježíš nám říká: „Podívej se na mne. Jsem tady!“ Chyťme se Ježíšovy ruky a dejme se pozvednout. Petr a Jan nás učí, abychom nedůvěřovali

v prostředky, byť jsou také užitečné, nýbrž v opravdové bohatství, kterým je vztah ke Vzkříšenému.

